

Mili leült az ebédlőben a kályha mellé és csendesen, hangtalanul sírdogált, fogatlan, vonagló ajkait nyomogatva kis tömpe ujjával. Néha óvatosan benézett a másik szobába. Miatt most is ugyanazon helyzetben ült a karosszékben.

A megterített asztal az ebédlőben most is érintetlenül állt, középen a palack borral, a finoman kirakott húsokkal, a gondosan odarakott evőeszközökkel, melyekhez mindegyikhez egy-egy élő gondolat tapadt. Ez az érintetlen és gazdátlan asztal most olyan volt, mint egy külön halott. Ez a néma asztal úgy hatott, mint egy borzadályos ravatal.

Egy óra tájban Mili halkán bement a másik szobába és kezével gyengén megérintette a karosszéket.

— Ide hozzam a levest?

Miatt nem felelt, a tekintetét sem emelte fel, csak a fejét ingatta lassan és így adta tudtára Milinek, hogy semmi nem kell.

Órák teltek el és Miatt még mindig ott ült a karosszékben, még mindig mozdulatlanul, a fájdalomtól megdermedve és ennek a fájdalomnak tébolyától összezúzva.

Lassan alkonyodni kezdett. Már egészen sötét volt, csak az ablakok négyszögei világítottak tompa, esős fényvel.

Ekkor megszólalt az előszoba csengője és Mili valakit beengedett. Ő maga kint maradt a konyhában.

Hallani lehetett az óvatos lépéseket az ebédlő szőnyegén és Miatt lassan felemelte a fejét.

Barna esőköpenyében Golgonszky Iván állt az ajtóban.

Zilahy Lajos.

HARANGOK TALÁLKOZÁSA.

Dél volt,

Fénytelenül is fényes téli dél.

Romok, emlékek közt egy-egy

Örökké zöld levél.

Hallgattuk, ahogy a harangszó

Elindul Pestről és Budáról

S a Sziget szent csöndjében összeér.

Dél volt. Csodás

Harangtalálkozás.

Fénytelenül is fényes téli dél.

Reményik Sándor.